

SÁHNOUT SI NA HVĚZDY

Zatímco jiní sedí doma a koukají se do Facebooku, oni tvrdě pracují či trénují. Krok za krokem i poklusem klus směřují k nejlepší restauraci, nejrychlejším výběhu a žijí svůj sen o povedeném triku na vodní hladině i nejpřesnějším odpalu. Taková je dnešní československá nadějná generace. Fanděte jim: třeba i na olympiádě v Riu.

foto: **Benedikt Renč** text: **Stanislava Lindenthalová Pecková**
styling: **Eli van Poeyer**

DENISA ROSOLOVÁ
29, ATLETKA. NĚKOLIKANÁSOBNÁ MISTRYŇE REPUBLIKY I MISTRYŇE EVROPY V BĚHU NA 400 METRŮ A V BĚHU NA 400 METRŮ PŘEKÁŽEK. V SRPNU BUDE REPREZENTOVAT ČR NA OLYMPIÁDĚ V RIU.

V den rozhovoru má Denisa se svým přítelem, čtyřiatvacetiletým vícebojařem Adamem Sebastianem Helceletem, v plánu jít do divadla. V pražské Viole je na programu Neumím jinak než láskou, drama o Boženě Němcové a jejích osudových mužích. A jednou z postav s reálnou předlohou je i milenec Boženy, profesor češtiny Helcelet. Adamův praprapradědeček. Jako důkaz je v Památníku písemnictví jejich korespondence. Denisa s Adamem si nedávno koupili dům v anglickém stylu za Prahou. „Na stěnách visí obrazy, které maloval Adamův děda, se starými rámy. Lidé čekají modernu, lesk. Ale to se nám vůbec nelíbí, je to studené a necítíme se v takovém prostředí dobře,“ vypráví mladá sportovkyně o budování domova. **Plánujete už v Praze zůstat?** Pocházím ze severní Moravy, už bych se tam vrátit asi nechtěla. Tady je všechno.

Navíc, když se vracím ze závodů, nemusím se ještě kodrcat další čtyři hodiny vlakem domů. Adam je z Turnova, možná se jednou přestěhujeme spíš tam. Čím je člověk starší, tím víc vyhledává přírodu.

Vám se teď blíží třicítka (21. srpna, pozn. red.). Prožíváte svoje narozeniny? Neustále mi to někdo připomíná! Adam už mě upozorňuje skoro rok, když mu ale já řeknu, že jemu je skoro pětadvacet, opravuje mě, že ne, že není. Já se třeba na třicet ani trochu necítím. Když trénujeme, do skupiny k nám se přidávají stále mladší a mladší holky. Mám pocit, že jsem se zastavila ve dvaadvaceti. Realita je bohužel jiná.

Narozeniny máte poslední den olympiády. Bude velká oslava? Kdo nedorazí, má smůlu! Party bude jen jedna. Říkám všem v okolí: přijďte do Ria, tam to oslavíme.

Rio je vaše třetí olympiáda? Čtvrtá. Na první jsem slavila 18, teď ta třicítka. Snad dostanu nějaké dárky, budu tak daleko... Když se mě ptají, co bych si přála, mám teď po přestěhování jednoduchou odpověď. Říkám: přeju si utěrky!

Sportovní pod-
prsenka, krafo-
sy a tenisky,
NIKE

V čem je olympiáda jiná oproti třeba mistrovství světa? Samotný závod mi nijak jiný nepřijde. Rozdíl je v tom okolo, žijete v olympijské vesnici, potkáváte nejen atlety, ale i další sportovce, můžete se na ledacos zajít podívat. V Londýně jsem sledovala třeba gymnastiku.

Jaká panuje atmosféra? Jsou čeští sportovci jeden tým? V jídelně člověk nikdy nejí sám. Poznáme se podle barev a se spoustou lidí se seznámím. Zejména letos se tedy podle barev nemíneme. Jakmile zahlednu něco hodně pestrého, tak to určitě budou Češi.

Sledujete taky svoje soupeřky? Na soupeřky moc nekoukám. Horší je, když je na olympiádě na pokoji televize, kde běží všechny ostatní sporty. Fandíte, sledujete, pak běžíte gratulovat, oslavujeme a člověk toho moc nenaspí. Ale aby to nevypadalo, že jen paříme, oslavy jsou na místě, až všichni dozavodíme.

Vidíte nějaký rozdíl mezi tím, jaké podmínky k „práci“ mají atleti a jaké atletky? Říká se, že české atletky mají snazší se prosadit. A výsledky Báry Špotákové nebo Zuzky Hejnové jim dávají za pravdu. Muži musí soupeřit s Afroameričany, to je hodně těžké. A co se finančního ohodnocení týče, nejsme tenisté, za závody máme stejné peníze.

A co když se chce sportovkyně stát maminkou? Třeba Bára Špotáková maminkou je a po nějakém čase se k závodění vrátila. Jsou disciplíny a disciplíny. Oštěp je hodně o technice, běh víc o fyzické zdatnosti. Zním víc oštěpařek, které se vrátily a jen málo čtvrtkařek. Okolo třicítiky se to láme, když chcete mít děti. A já jsem rodinný typ.

KLÁRA SPILKOVÁ 21, GOLFIŠKA, V SRPNU BUDE ČESKOU REPUBLIKU COBY JEDINÝ ZÁSTUPCE TOHOTO SPORTU REPREZENTOVAT NA OH V BRAZILSKÉM RIU.

Klára patří k lidem, kteří se těší na zimu: letos se totiž zatím moc doma neohrála – nejlepší česká golfistka létá z turnaje na turnaj.

Dodržíte nějakou „předzávodní“ životosprávu? Podle toho, jak se cítím. Můj biorytmus je rozházený a nevím, jestli obědvám nebo zrovna snídám. To je nejhorší, dodržovat režim. Do Ria dorazím o dva týdny dřív, abych se mohla aklimatizovat.

Byla jste se už někdy podívat na olympiádu, třeba v Londýně? Ne, je to moje premiéra, samozřejmě i soutěžní. Golf je na olympiádě poprvé, stejně jako ragby. Po více než sto letech!

Říká se, že každý sport má svoje. Co má golf? Je hodně psychicky náročný. Souboj se odehrává v hlavě: když trénujete nejvíc na světě, ale nemáte to v mozku a nemáte cit, balónek nepřinutíte letět tam, kam chcete. Soupeř, který trénuje méně než vy, ale je psychicky odolnější a víc vnímavý, vás klidně porazí. Psychika dělá rozdíl mezi tím být dobrý – a být výjimečný. Nejlepší v golfu jsou Američanky a Korejky. Neskutečně dřou a všechno obětují.

Golf vypadá jako takový uklidňující sport. Mláti lidé

hodně vzteky do trávníku, když jim odpal nejde?

Devadesát procent lidí se na trávníku vzteká. Na turnajích se ale vztekat nesmíme, za to je pokuta.

Koho by nenaštvalo, když do tréninku vloží všechno a pak mu úder zmaří nějaká drobnost...

... a ono to nejde. Podobná situace nastane dost často. Potřebujete nadhled. Ze začátku od golfu moc nečekejte, běžte se projít a zahrát si. Těžko radit nevztekat se ambiciózním mužům, kteří se na hřišti sází o velké peníze.

Když se dívám na golfisty a golfistky, jsou to téměř vždy krasavci a krasavice. Jakou roli hraje u golfu vzhled? Pomáhá třeba najít sponzora?

Najít sponzora není o vzhledu, musíte mít někoho, kdo vaši tvář prodá, mít dobrý projev nebo umět anglicky.

Vy jste začala hrát ve čtyřech letech. Co je nejdůležitější v tom, aby se člověk dostal až nahoru?

Podpora rodičů. Odmalička mě golf bavil a žila jsem tím, táta mě vozil po turnajích, nejdřív po Čechách a pak v zahraničí, na prvním turnaji venku jsem byla v 11. Vždycky jsem byla pilná a chodila na tréninky před školou i po škole. To nikdo jiný nedělal.

Mikina, filko
a kalhoty,
BOGNER

PŘEMEK FOREJT

29, ŠÉFKUCHAŘ

Přemek šéfuje olomoucké restauraci Entrée, na kterou pění chválu gurmeti z celé republiky. V Entrée je všechno mladé a neotřelé, stejně jako personál ve věku pod třicet. Přemek kromě otáčení se v otevřené kuchyni jezdí na motorce a kdyby se nevyučil kuchařem, byl by z něj herec. Možná by pak místo zeleniny měl na paži vytetovanou filmovou klapku. Sám sebe by popsal jako „spratka“. „Jsem živel, jsem pořád jako malé děčko, nikdo mi nevěří, kolik mi je. Nechci vůbec znít ‚nafrněně‘, měl jsem velké štěstí, že jsem dostal volné ruce a mohu vést restauraci podle sebe. Je spousta kuchařů, kteří umějí ‚peckově‘ vařit, ale štěstí jim nepřálo. Můj úspěch navíc stojí na celém týmu. Svůj sen, který si nesu ještě z práce z Londýna, jsem si stvořil tady: mám kolem sebe mladé lidi, jež práce baví, ne staré vlky, které musím učit novým kouskům. V Londýně jsem strávil čtyři roky, ale žít už bych v tom hektickém světě nechtěl. Neskutečná dřina, dril a létaly po nás pánvičky, zatímco tady už se od nějakého řvání v kuchyni ustupuje. Kuchařinu také v dnešní době hodně posouvá internet. Všechna možná videa, kuchařské portály, na nichž roste generace vynikajících kuchařů. Samozřejmě nejde jen o to si vaření odkoukat, musí si to také ‚odmakat‘.“

KATEŘINA KYNČLOVÁ

26, ILUSTRÁTORKA

Kateřina vystudovala UMPRUM, ateliér ilustrace a grafiky. Ve starém kufříku má schované fixy, svůj hlavní pracovní nástroj. „Nedávno jsem jela autobusem a kufřík jsem si zapoměla při nástupu venku. Naštěstí jsem ho na poslední chvíli zachránila. Až pak jsem si spočítala, že v něm mám fixy v hodnotě přes dvacet tisíc korun.“ Katku můžete potkat třeba ve výtvarných potřebách Zlatá loď, kde často nakupuje. A nebo si na ni vzpomenout, až si koupíte limitovanou edici tyčinky Kofila, pro kterou navrhla nový obal. A pokud někde potkáte obraz, na němž jsou lidé s červenými nosy nebo ušima (červeně znázorňuje vyvýšená místa na těle), je určitě její. Nejvíc ji právě zaměstnává práce na počítačové hře Dark Train, která vyjde na podzim. www.paperash.com/dark-train

JAROSLAV GAZDA

27, ŠVEC A PRODUKČNÍ

Ševcovský vercajk: kladívko, šídlo, cvikací kleště, to jsou názvy evokující oživlé 19. století... obuvnické řemeslo ale ještě v Česku nevymřelo. Důkazem je ševcovský učeň Jarda v kožené zástěře, který má obutý vlastnoruční pár bot a další polobotku drží v ruce. Kromě sezení u verpánku se ještě věnuje produkci, pracuje pro Yemiho produkční agenturu JAD Pro, má na starosti backstage na Prague Fashion Weeku a rozumí také on-line marketingu. Renesanční Jarda je prototyp českého hipstera – v tom nejlepší slova smyslu. „Ševcovina mě zatím neživí, ale doufám, že se jednou podíl ševcoviny a produkce změní. Většinu času teď trávím v dílně. Přes dva roky se učím u mistra Erika Martina Lawarta a zatím jsem se dostal k opravám bot našich zákazníků. Češi si na ručně šité boty zvykají. Jak vypadá náš zákazník? Nejde o muže, kterého potkáte na Pařížské ulici. Nejsou okázalí, přejí si být nenápadní – a také častou jsou. Před krámem často zastaví auto s řidičem a z mercedesu třídy S class vystoupí normální pán, který má na sobě polokošili a naše polobotky. Jejich cena začíná na padesáti tisících.“

ZUZANA KUBÍČKOVÁ

32, MÓDNÍ NÁVRHÁŘKA

Její krajkové šaty posíté ozdobami ve tvaru barev z hracích karet – kára, piky, srdce a kříže – z kolekce Cards pro letošní jaro a léto oblékla na festivalu ve Varech herečka Klára Issová. Zuzana vystudovala UMPRUM a má za sebou stáže na školách ESAA Duperré v Paříži a na Iceland Academy of Arts v Reykjavíku. Zuzana se svým krátkým mikádem a vznešeným projevem tak trochu připomíná Lady Mary ze seriálu Downton Abbey a ve svém ateliéru v pražské Mánesově ulici ráda obléká nejen nevěsty. „Můj pradědeček byl krejčí a babička švadlena. Kreslení jsem milovala od malička, když se mě chtěli doma zbavit, posadili mě ke stolu a dali mi do ruky tužku. Původně jsem měla studovat gymnázium, na módní návrhářství jsem se přihlásila za pět minut dvanáct, rozmyslela jsem se 14 dní před přijímačkami. A ono to vyšlo. I tak nemám moc ráda slovo talent, to je něco pasivního. Člověk může mít nějaké vlohy, ale když je nevyužívá správně, nemusí na ně ani přijít. To je stejné jako se štěstím, když se o někom říká, že měl štěstí... Řeknu Dobrý den a udělám zkoušky! To vyjde jednou, dlouhodobý efekt se musí podpořit. Jak já živím svůj talent a svoje štěstí? Má práce je čím dál víc řemeslo. Je časově náročná a někdy stresující. Chodí za mnou ženy s velkým očekáváním. Nevěsty se oblékají pro sebe, pro svatebčany, pro nastávajícího. A pro všechny chtějí být nejkrásnější.“ www.zuzanakubickova.com

V obraze

ZUZANA VRÁBLOVÁ

26, WAKESKATERKA

Několikanásobná mistryně světa ve wakeskate a vystudovaná kondiční trenérka začínala jako malá holčička doma v Piešťanech na vodní nádrži Sliňava. Překážky jí za čas byly málo a dnes předvádí ty nejúžasnější triky. Složitý je třeba už jen ten základní, kdy si skate pod nohama musí otočit o 180 stupňů. Jak popsat laikovi wakeskating? Na rozdíl od wakeboardu jsou na něm nohy volně a stejně jako u jízd na vodních lyžích jezdec jede za člunem a drží se hrazdy na laně. „Na vodě už jsem spoustu let, i gymnázium jsem vystudovala s individuálním studijním plánem. Mým největším úspěchem je každý naučený nový trik, a to že se můžu věnovat sportu, který mě baví. Lidé, jež se věnují wakeskatingu jsou skromní, žádní frajeři. Peníze, které získají na závodech, neutratí za nové oblečení a nenosí nagelované vlasy. Na závodech si lidé nezávidí a přejí si navzájem úspěch. A když se konkurentovi podaří trik, těšíme se z toho. Není to konkurent, je to vlastně kamarád.“

NINA SIVOŠOVÁ

30, FLÉTNISTKA

Pokud si někdo flétnistku představuje jako zamlklou dívku, která hraje jen vážnou hudbu, živel jako je Nina, vysoká Slovenka s úžasnými kudrnatými vlasy, se postará o nápravu jeho mínění. Nina sice taky hraje klasiku a učí hudební výchovu na Open Gate School, ale velkou část svého pracovního času tráví na pódiu s rockery, jako je Alice Cooper nebo Deep Purple. A místo upnuté halenky nosí odvážnou róbu, stejně jako během evropského turné Rock meets Classic, které navštívily deseti tisíce lidí. Je takové turné spíš rokenrol nebo tvrdá dřina? „Kdo má natrénováno, může si s klidným svědomím užít i rokenrol, na klasickou hudbu je třeba hlubší koncentrace. Spolupráce s rockery je zajímavá, i když je někdo třeba troublemaker. Ti totiž bývají nejinspirativnější. A spolupráce, která by mě nebavila, by nedávala smysl. Interpretace klasické hudby jde u mě ruku v ruce s interpretací té rockové. Dostávají se tak ke slovu všechny stránky mojí osobnosti!“

ONDŘEJ CHYBÍK A MICHAL KRIŠTOF

30, ARCHITEKTI

Chybík a Křištof (tak se jmenuje i jejich ateliér, jen místo „a“ je znak plus) se poznali na studiích v Brně. Plán založit si ateliér prý vznikl jednou v noci nad ránem a dnes působí v Praze, Brně a Miláně. „Ateliér není těžké si založit, těžké je ho udržet!“, říkají unisono. Jejich portfolio je omračující, tak jen tři příklady za všechny: český pavilón Expo v Miláně, za který sbírají jednu cenu za druhou, spolupracují s Pentou na pražském projektu Waltrovka a v jejich rukách je i vinařství Lahofér, kam se budeme

mocť zajeť podívat v roce... „Napište v roce 2017,“ říká Ondřej. „2020,“ odhaduje Michal. Dobrý architekt by měl podle nich hájit veřejné zájmy, ne jen být zahleděný sám do sebe. I když se jim někdy stává, že je lidé upozorňují na to, že vypadají jako architekti. Jak tedy vypadá mladý architekt? „Viděl jsem jich teď spoustu na jedné party v Londýně. My ještě nejsme generace Y, za to oni ano. Vyladění do každého detailu, od vlasů po tkaničky,“ popisuje svůj zážitek Michal. www.chybik-kristof.com